GEDDO KATA ENTE NAZIONALE RISI

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 12ης Ιουλίου 1973 *

Αντικείμενο της υποθέσεως:

Ερμηνεία των άρθρων 5 και 40, παράγραφος 3, της Συνθήκης ΕΟΚ και ορισμένων διατάξεων του κανονισμού 359/67/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 25ης Ιουλίου 1967, περί της οργανώσεως της αγοράς ρυζιού.

Διατακτικό της αποφάσεως:

1) Εσωτερικός φόρος που πλήττει μόνο τα εθνικά προϊόντα επ' ευκαιρία συμβάσεων των οποίων αποτελούν αντικείμενο και ο οποίος αποσκοπεί στην τροφοδότηση ταμείου ενισχύσεως της εθνικής παραγωγής δεν αποτελεί φόρο ισοδυνάμου αποτελέσματος προς εξαγωγικό δασμό.

2) Ένας τέτοιος φόρος δεν είναι αντίθετος προς τις διατάξεις του κανονισμού 359/67/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 25ης Ιουλίου 1967, που προβλέπει επιστροφές λόγω εξαγωγής, παρά μόνον εάν εμφανίζεται ως μέσο για τη μείωση του ποσού των επιστροφών.

Πρόταση του γενικού εισαγγελέα:

Πρότεινε να δοθεί η εξής απάντηση:

1. Το άρθρο 40, παράγραφος 3, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΟΚ, δεν απαγορεύει στα κράτη μέλη κατά τρόπο γενικό και αυτόματο να επιτρέπουν σε δημόσιο φορέα που ασκεί δραστηριότητα υπέρ ορισμένης γεωργικής παραγωγής στο εθνικό έδαφος να εισπράττει ειδικά τέλη υπό τη μορφή σταθερού ποσού για κάθε εκατό κιλά του προϊόντος που αποτελεί αντικείμενο της δραστηριότητας αυτού του φορέα.

2. Οι διατάξεις του άρθρου 40, παράγραφος 3, δεύτερο και τρίτο εδάφιο, της Συνθήκης, δεν μπορούν να θεωρηθούν ότι ισχύουν άμεσα στην έννομη τάξη των κρατών μελών και ότι γεννούν υπέρ των πολιτών προσωπικά δικαιώμα-

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

τα, τα οποία οφείλουν τα δικαστήρια να προστατεύουν, παρά μόνο στο βαθμό που τα μέτρα για τα οποία πρόκειται επηρεάζουν άμεσα τους μηχανισμούς που προβλέπουν οι κοινές οργανώσεις των αγορών. Στον τομέα του ρυζιού, το άμεσο αυτό αποτέλεσμα όσον αφορά τα εθνικά μέτρα επήλθε, εντός των ανωτέρω ορίων, από της ημερομηνίας ενάρξεως της ισχύος του κανονισμού 359/67/ΕΟΚ.

3. Η απαγόρευση διακρίσεως του προαναφερθέντος άρθρου 40, παράγραφος 3, δεν γεννά δικαιώματα υπέρ των πολιτών όσον αφορά την έλλειψη επιστροφής λόγω εξαγωγής μεταποιημένου προϊόντος μιας εσωτερικής επιβαρύνσεως που επιβάλλεται κατά την αγορά πρώτων υλών εθνικής παραγωγής.

4. Η υποχρέωση που πηγάζει για την Κοινότητα από την απαγόρευση των διακρίσεων του άρθρου 40, παράγραφος 3, δεν σημαίνει ότι η Κοινότητα πρέπει να εξαλείψει όλες τις δυνατές περιπτώσεις ασυμβιβάστου που δημιουργούνται από κανόνες εσωτερικού δικαίου συγχρόνως με την εγκαθίδρυση των κοινών οργανώσεων των γεωργικών αγορών.

5. Η επιβολή τέλους όπως το αναφερόμενο ανωτέρω υπ' αριθμόν 1 δεν συνιστά αυτή καθαυτή παραβίαση της αρχής της κοινοτικής προτιμήσεως.

6. Ειδική επιβάρυνση κατά την αγορά ρυζιού με το φλοιό του (paddy) εθνικής παραγωγής δεν αποτελεί, σε περίπτωση ελλείψεως επιστροφής λόγω εξαγωγής του μεταποιημένου προϊόντος, φόρο ισοδυνάμου αποτελέσματος προς δασμό, ο οποίος απαγορεύεται από τα άρθρα 20, παράγραφος 2, πρώτη περίπτωση, και 23, παράγραφος 1, πρώτη περίπτωση, του κανονισμού 359/67/ΕΟΚ, όταν η επιβάρυνση αυτή αντισταθμίζεται από τη δραστηριότητα του φορέα που την καρπούται υπέρ των κατηγοριών επιχειρηματιών που την καταβάλλουν.

Η επιβολή του ανωτέρω τέλους δεν συνιστά παράβαση των άρθρων 20, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, και 23, παράγραφος 1, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού 359/67/ΕΟΚ, τα οποία απαγορεύουν τη λήψη μέτρων ισοδυνάμου αποτελέσματος προς ποσοτικό περιορισμό των εξαγωγών.

7. Η επιβολή του τέλους αυτού, θεωρούμενη αυτή καθαυτή, δηλαδή ανεξάρτητα από τις συγκεκριμένες οικονομικές της συνέπειες και τη φύση της ενδεχόμενης αντιπαροχής του καθού, δεν συνιστά καταχρηστική εκμετάλλευση δεσπόζουσας θέσης κατά την έννοια του άρθρου 86 της Συνθήκης.